

foreligger idag, den Enighed, som jeg er overbevist om vil i alt Fald komme iasten om Rigets Finanslov? Med hvilken Beloville vender det ærede Medlem sig ikke mod os og søger de vækreste Bevæggrunde for vor Opsørelse? Jeg er overbevist om, at ikke engang det ærede Medlem selv tror paa saadanne Antydninger, som han kom med, som at det skulde være personlige Grunde, saasom Frygten for ikke at blive valgt, der skulde have paavirket et eneste Medlem her i Salen. Det er ganske vist, at vi have næret Ønske om ikke at faae en Dpløsning og at blive fri for nye Valg; men er der virkelig Nogen, der tror, at der er en Gjæsteb. af os, der har den fjerneste personlige Fordel eller Interesse af at komme igjennem ved disse Valg? Tror det ærede Medlem, og vover det ærede Medlem virkelig at antyde, at der her skulde være noget som helst andet end Migtfølelsen, der gjør sig gjældende, og som gjør, at vi blive ved at staa, hvor vi staa, til Trods for det trælsomme Arbejde, som han saa væsentlig har bidraget til, at vi have levet i i de sidste tre Aar? Alt hvad det ærede Medlem saavel med Hensyn til Resultatet som med Hensyn til Spørgsmaalene om Dpløsning og provisorisk Finanslov kastede ud imod os, gjælder jo forøvrigt ogsaa de fleste af hans egne Venner. De af hans Venner, der stemme med os, maa fuldt saa meget tage sig af disse Bebrejdelser som vi. Der er her allerede erindret om, hvorledes det forholdt sig med denne Overenskomst. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) har jo endog saa skarpt fremhævet, at det skulde være ønsket for os at forlade den. Hvad gif da denne Overenskomst ud paa? Hvorledes har ikke det ærede Medlems trofaste Budsforvandre og bedste Forbundsfaelle i Fællesudvalget betegnet Overenskomsten? . . .

Formanden: For at det ærede Medlem ikke skal tro, at jeg har forsvømt en Pligt overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), anser jeg det for nødvendigt at sige, at jeg ikke opfattede denne ærede Daler saaledes, som om han vilde betegne Andres Opsørelse som ønsket. Jeg opfattede ham saaledes, at han ikke vilde kunne forsvare for sin Værelse at stemme for det Forslag, der forelaa.

Frederiksen: Det glæder mig, at den høitærede Formand har haat denne Opfattelse, og jeg tør haabe, at den er den rigtige, da jeg heller ikke gjerne vilde tro, at det ærede Medlem havde ifinde at udslynge saadanne Fornærmelser. Smid- lertid kunde og maatte der dog ligge Antydninger deri, som det kunde have sin Interesse at vise tilbage, og i alt Fald er det fra flere Sider gjort gjældende, at denne Overenskomst er brudt. Jeg vil henvisse det ærede Medlem fra Kolding (Berg) til det ærede Medlem fra Svendborg (S. N. Han-

sen). Forinden man vidste, hvorledes Sagen vilde udvikle sig, forinden Situationen kom frem, har det ærede Medlem for Svendborg udtrykkelig betegnet, hvad denne Overenskomst betød, og han har navnlig i Slutningen af sin Udvikling af Overenskomstens Betsaffenhed — jeg tilstaa, at jeg ikke ganske kan slutte mig til hans Udtalelse om, hvad Overenskomsten i det Hele gif ud paa, men jeg fremhæver det kun som interessant med Hensyn til den Side, hvorfra disse Beskyldninger nu rettes imod os — endog saa, om jeg mindes ret, med Streg under, betegnet, at den sluttede Overenskomst udelukkende gjaldt Folkethingets Magtstilling overfor det Kongesbeskæftede Ministerium, og til Trods for, hvad der er sagt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, saa tror jeg dog ikke, at der er noget andet Medlem i denne Sal, som vil hævde, at det ikke er givet, at dette Ministerium gaar af. (Ubrøddelse: „Ogsaa Bajer!“) Det forundrer mig, at der er to Medlemmer, der ville hævde dette, men jeg tør ialtsald haabe, at der ikke er flere. Dernæst er det jo allerede blevet fremhævet — og det er heller ikke blevet benegtet —, at Overenskomsten jo selvfølgelig forudsatte, at man meget godt kunde give efter som Helhed overfor Landsthinget. Det er dog det simpleste Hensyn, som man skylder det andet Thing, og navnlig skyldes der det andet Thing et saadant Hensyn af et Medlem, der i den Grad fører Parlamentarismen i Munden, som det ærede Medlem for Kolding (Berg) gjør det. Altsaa, tilfammen maatte vi kunne give efter overfor Landsthinget. Men det er jo allerede ostere blevet fremhævet, uden at det er blevet modsagt, at vi ikke engang have haat Seilighed til en Fællesforhandling derom. Jeg antager, at det idag vil vise sig, at der er et Flertal af dem, som repræsenterer begge de Partier, der have sluttet Overenskomsten, der vil stemme for Fællesudvalgets Indstillinger. Det ærede Medlem er ganske vist ikke af denne Mening, men der er aldrig foretaget nogen Prøve. Vi have udtalt Ønske om en Fællesforhandling med de Herrer, og jeg har selv haat Seilighed til at fremhæve dette Ønske for ikke faa af de Herrer; men efter at dette Spørgsmaal er blevet reist, er der ikke en eneste Gang givet os nogen som helst Anledning til en saadan fælles Forhandling. Naar man hører, hvad der her er blevet sagt, saa skulde man synes, at der var blevet lagt an paa at sprengte Overenskomsten, istedetfor at det vel skulde være Forudsætningen, at der netop i det Hele skulde udvikle sig en vis Samarbejden, et bedre Forhold imellem os, end der hidtil har fundet Sted. Jeg for min Part gif uden Betænkning ind paa den Overenskomst, der blev sluttet — uagtet jeg ikke har taget særlig Del i Forhandlingerne derom —, men jeg tilstaa, at jeg gjorde det mindre af Hensyn til Sagen end af Hensyn til en god Samvirken i det Hele med de Herrer paa den